

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2334/2020
18.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Весне Поповић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ... – ..., чији је пуномоћник Ненад Јанковић, адвокат из ..., против тужене Градске општине Сурчин, Београд, коју заступа правобранилац Градске општине Сурчин, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 392/19 од 21.06.2019. године, у седници одржаној 18.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 392/19 од 21.06.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 392/19 од 21.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 927/15 од 19.01.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено решење о разрешењу тужиле бр. ...-...-...-.../... од 27.07.2015. године, као незаконито. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилји исплати на име накнаде штете због изгубљене зараде, а за период од 04.11.2015. године до 10.06.2016. године, укупан износ од 677.720,47 динара и то појединачно опредељене месечне износе, са законском затезном каматом у складу са Законом о висини стопе затезне камате, почев од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да тужилји по основу накнаде штете на име изгубљених зарада за период од 04.11.2015. године до 10.06.2016. године, од укупно потраживаног износа од 710.952,99 динара до укупно досуђеног износа од 677.720,47 динара, за износ од 33.232,52 динара, са припадајућом законском затезном каматом у складу са Законом о висини стопе затезне камате, почев од дана доспелости сваког појединачног износа, па до исплате исплати наведене појединачне износе ближе одређене овим ставом изреке, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да за тужилју уплати допринос за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО запослених, Филијала за Град Београд, а на износе изгубљене зараде из става другог изреке ове пресуде, за период од 04.11.2015. године до 10.06.2016. године, по важећим законским стопама на дан уплате доприноса. Ставом

петим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 133.650,00 динара. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужене којим је тражила да суд обавезе тужиљу да туженој накнади трошкове парничног поступка, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 392/19 од 21.06.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу један, два, четири, пет и шест изреке. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужене и тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, при чему је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом одредбе члана 404. ЗПП.

Тужиља је поднела одговор на ревизију тужене.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за поништај решења о разрешењу и накнаде на име изгубљене зараде, тако што је захтев усвојен. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, па ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим о допуштености овог правног лека, а према вредности спора.

Наиме, иако тужиља тражи заштиту права из радног односа, не ради се о парници из радних спорова у смислу члана 441. ЗПП (код којих је ревизија увек

дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа. Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 441. ЗПП.

Такође, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.08.2015. године, а вредност побијаног дела потраживања износи 677.720,47 динара. Имајући у виду да побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија и из ових разлога недозвољена.

На основу изнетог, а применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић